

IEPURILE LUI DONICI – de Mihai Eminescu

Într-o foaie din găsim următoarea povestire pe care o face
Const. Negruzzi despre iepurele renumitului fabulist Donici:

Începuse a mi se urî la țară. Pentru ce? Singur eu nu știu, se vede pentru că omul[ui] e dat a nu se mai mulțămî nicăieri. Într-o dimineață, mi-am luat pușca și m-am dus de m-am pus la pîndă în marginea unei lunci, cu gînd să împușc un iepure. N-au trecut mult și am și văzut iepuri și șoldani ieșind pe toloacă, jucîndu-se, alergînd, sărînd, dar se învîrteau și apoi fugeau așa de iute încît n-apucam să chitesc. Deodată zăresc pe unul mai bătrîn, cu părul sur, că iese cu pași rari din pădure și mi se pune înaintea și apoi, uitîndu-se la mine și văzînd că-l ținteam: "Ce zăbovești, strigă, trage acum! O! drept vă spun c-am rămas cuprins de mirare..." Să mă ferească Dumnezeu, i-am răspuns, eu nu sînt deprins a vîna dobitoace care vorbesc. Tu ești năzdravan de bună samă! „Ba nicidecum – adăogi el – eu sînt un bătrîne iepure a lui Donici”. Zău nu mai era de vorbă, rămăsesem încremenit. Mi-am zvîrlit pușca și m-am închinat lui cu multă plecăciune: i-am cerut iertăciune că nu l-am cunoscut, bănuindu-l că se pusese în primejdie de a se face ostropăț. „Și pentru ce acest dezgust de trăit?” îl întrebai. „Of, sînt satul de cele ce văd”, zise el. -, .Cum? N-ai tot acel cimbru și trifoi?” - „Așa este, dar nu-s tot acele dobitoace. Cînd ai ști cu cine sînt silit să-mi petrec zilele! Vai mie! Nu mai sînt acum vitele din vremea mea. Șoldanii de azi ii vezi gingași și dezmiardați, căutînd numai flori. Vor să se hrănească cu viorele și cu lăcrămioare în loc de frunză de curechi și de cartofe cu care noi ne mulțămeam. Acum vezi șoldani republicani, căței politici, măgari procopsiți care vorbesc numai franțuzește sau o românească din care eu nu-nțeleg o buche. Dacă ies din covrul meu și mă duc la vrun vecin să-mi petrec vremea, îl găsesc puind lumea la cale în loc să-și caute de treaba lor. Într-un cuvînt, dobitoacele din ziua de astăzi sînt așa de cu duh încît, de multul duh ce au, mai n-au nicidecum, și minteosul nostru măgar avea mai mult în vremea lui decît moinițele de acum. Eu sînt bătrîn și nu mă pot deprinde cu toate aceste farafasturi. Ia de aceea mi s-a urît de a mai trăi și vreau să mă fac bujaniță”. L-am muștrat cu binișorul și, mîngîndu-l, m-am luat și m-am dus acasă la dînsul.

Acolo am făcut cunoștință cu câteva din dobitoacele lui Donici. Vulpea era așa de rușinoasă, părea că e, o fată mare. Cucul și grierul cântau mai frumos decât artiștii noștri. Lupul postea și învăța bucoavna pe vro câțiva miei. Toți viețuiau în cea mai mare liniște, numai gîștele câteodată tot mai făceau gălăgie.

[aprilie]

MIHAI EMINESCU

OPERA POLITICA

1870 – 1877

ALBINA, FAMILIA, FEDERATIUNEA, CONVORBIRI LITERARE, CURIERUL DE IASI

EDIȚIE CRITICĂ ÎNTEMEIATĂ DE P E R P E S S I C I U S

EDIȚIE CRITICĂ ÎNGRIJITĂ DE MUZEUL LITERATURII ROMÂNE

Coordonator DIMITRIE VATAMANIUC

Editura Academiei RSR, 1980

Pag. 331

Mihai-Eminescu.Ro